

Nematomas. *Eloy Moreno*

Berniukas turėjo galią. Galią būti nematomas.

Bet įvyko nelaimė, po kurios jis atsidūrė ligoninėje. Dabar berniukas vėl matomas. O gal tai pasaulis pagaliau praregėjo?

Oficiali versija – tai buvo nelaimingas atsitikimas, bet berniukas žino geriau, tik nesakys.

Trumpais skyreliais pasakojama detektyvą primenanti istorija sukrečia ir verčia skaitytoją spėlioti, kas nutiko, iš trupinėlių dėlioti vis ryškesnį įvykių vaizdą. Autorius labai jautriai ir su nuoširdžia atjauta pasineria į sudėtingą patyčių mokykloje temą, pabrėždamas neįsivaizduojamai didelę abejingumo kainą. Juk blogiau už pačias patyčias – tik abejingumas, kuris kiekvieną iš mūsų gali paversti nematomu.

Tai jautri ir skausminga istorija, kuri sukūrė ir privers susimąstyti kiekvieną. Ją

būtina perskaityti ne tik paaugliams, bet ir jų tėvams, mokytojams.

„Nematomas“:

- rašoma apie sudėtingas paauglių problemas: patyčias, depresiją, slogias mintis ir kt.;
- parodoma, kokia svarbi parama jaunuoliams, atsidūrusiems sudėtingose situacijose;
- skatina niekada nelikti abejingam, netylėti matant neteisybę ar kito skausmą;
- psichologinio pobūdžio itin paveiki knyga, kurią verta perskaityti ir jaunuoliams, ir suaugusiesiems.

Neleisk man išeiti. *Kazuo Ishiguro*

Heilšamas – itin uždara ypatinga mokykla Anglijos provincijoje. Čia augantys ir besimokantys vaikai atskirti nuo išorinio pasaulio. Juos nuo bet kokios neigiamos įtakos saugo mokytojai, vadinami sargybiniais. Rūkymas čia prilygsta nusikaltimui, o darbas - mokiniai pluša daržovių lysvėse - viena iš pagirtinų dorybių. Tai tik keletas iš neįprastų mokyklos taisyklių. Heilšame ir susitinka trys pagrindiniai „Neleisk man išeiti“ herojai.

Šią istoriją skaitytojui pasakoja Keitė. Tarp jos, Rūtos ir Tomio mokykloje užmezga stipri, bet sudėtinga draugystė. Jie kartu auga, pažįsta pasaulį, rengia išdaigas ir tampa neišskiriamais ištikimais draugais. Vaikai užauga, tampa paaugliais. Trys jauni žmonės, užgimstantys jausmai ir meilės trikampis, kuris žeidžia labiau nei įprastai. Jų draugystės išbandymas kuria „Neleisk man išeiti“

pasakojimo giją.

Pamiršusi idilišką praeitį ir mokyklos laikus, po dešimtmečio Keitė sutinka savo buvusius draugus. Per tą laiką Heilšamo mokykla užsidarė, tačiau jos ugdymo padariniai išliko. Apie tai byloja artėjantis prie pabaigos Rūtos gyvenimas. Kokiam gyvenimui buvo ruošiami Heilšamo mokiniai? Koks jų gyvenimo tikslas? Kam reikalingos tokios griežtos taisyklės? Apskritai, iš kur Heilšame atsiranda vaikai?

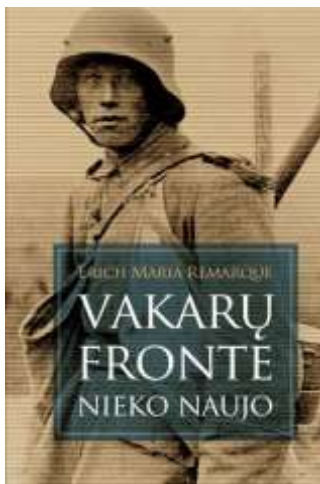

30 dūžių per minutę.

Mette Vedso

Pija nualpsta vidury anglų kalbos pamokos. Ligoninėje jos laukia rimtos naujienos – merginai diagnozuojamas nerimo sutrikimas ir ji trims savaitėms atleidžiama nuo pamokų. Piją užgriūva aplinkinių dėmesys: tėvai, draugai, pažįstami nešykšti geranoriškų patarimų, tačiau dėl to mergina jaučia tik dar didesnę spaudimą. Kaip rasti savo vietą pasaulyje, kai aplinkui tiek daug reikalavimų ir lūkesčių? Laimei, Pijos gyvenime atsiranda nauji, netikėti gelbėtojai.

„30 dūžių per minutę“ – nuostabus, humoro nestokojantis kūrinys rimtomis ir svarbiomis temomis.

Vakarų fronte nieko naujo *Erichas Marija Remarkas*

Ericho Maria Remarque'o (1898–1970) romanas „Vakarų fronte nieko naujo“ (1929), viena iškiliausių ir populiariausių XX a. pasaulinės literatūros viršūnių, laikomas bene išraiškingiausiu „prarastosios kartos“ rašytojų manifestu ir įtaigiausiu kūriniumi apie karą. Paprastomis, natūraliomis ir lakoniškomis stilistinėmis priemonėmis Remarque'as užčiuopė ir įprasmino pagrindinio herojaus Pauliaus Boimerio ir jo bendraamžių, atsidūrusių mirties akivaizdoje, dvasines būsenas.

Kiti Ericho Maria Remarque'o romanai „Juodasis obeliskas“, „Kelias atgal“ ir „Trys draugai“.

Berniukas, nupiešęs Aušvicą. Nepamirštama istorija apie viltį ir išlikimą *Thomas Geve, Charles Inglefield*

Tai berniuko, kalinto Birkenau, Aušvico, Gros Roseno ir Buchenvaldo stovyklose, žodžiais ir spalvotais piešiniais perteikta istorija.

1943 m. birželį, po ilgų persekiojimo ir išbandymų metų, trylikametis Thomas Geve'as kartu su mama buvo deportuoti į Aušvico-Birkenau koncentracijos stovyklą. Vos jiems atvykus, Thomas buvo atskirtas nuo mamos ir turėjo pats savimi pasirūpinti Aušvico I vyrų stovykloje. Per 22 kalinimo mėnesius jam teko iškęsti ir savo akimis stebėti nežmonišką nacių koncentracijos stovyklų pasaulį. Vis dėlto jo niekada neapleido troškimas gyventi. Neįtikėtiniu būdu jis išliko gyvas ir, sulaukęs penkiolikos, buvo išvaduetas iš koncentracijos stovyklos. Dar tebebūdamas stovykloje Thomas jautė pareigą užfiksuoti kasdienį mirties stovyklų gyvenimą ir nupiešė daugiau nei aštuoniasdešimt piešinių. Paprastu,

tačiau itin tiksliai stiliumi jis pavaizdavo ne tik sukrečiančias scenas, bet ir kasdienes stovyklos gyvenimo įvykius bei jo nelaimės draugų liudijimus apie žmogiškumą, pagalbą ir draugystę.

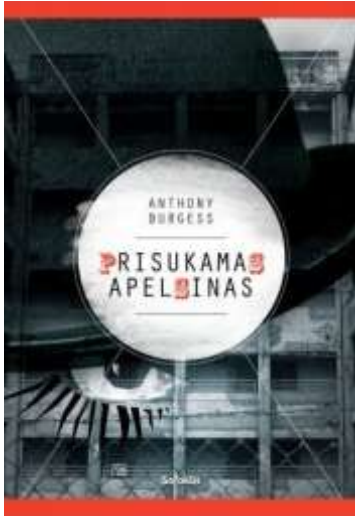

40 paltų ir viena saga *Ivan Sciapeconi*

1942-ųjų vasarą Italijos Nonantolos miestelio traukinių stotyje išlipa keturiasdešimt žydų paauglių ir vaikų. Padedami gerų žmonių, jie per visą Europą bėgo iš nacistinės Vokietijos ir kitų šalių ir stengiasi pasiekti Izraelio Žemę.

Jų vedlys Joskas vaikams padeda įsikurti už miestelio plytinčioje apleistoje viloje „Emma“. Tarp jų yra vienuolikmetis Natanas. Jam tebediegia širdį prisiminus apie nacių iš namų išstemptą tėvą, atsisveikinimą su motina. Tarp jų – ir tylioji Sonja, kuri prarado viską. Bet viloje „Emma“ nėra geltonų žvaigždžių, nėra nei getų, nei naktinių reidų. Tai – visiškai naujas pasaulis, kur žemdirbiai atneša maisto, o miestelio meras suorganizuoja pianiną vaikų ūpui pakelti. Ir jie šioje užuovėjoje pasijunta beveik laimingi. Tačiau 1943-ųjų

rudenį į Nonantolą įžengia nacių pajėgos ir vila „Emma“ pabėgėliams tampa nebesaugi. Tik šįkart, surėmę pečius, jų pusėn stoja visi miestelio gyventojai ir sukurpia išmoningą planą, kaip juos išgabenti iš Italijos... „40 paltų ir viena saga“ – tikrais faktais paremta šviesi istorija, optimizmo properša Holokausto siaube. Romane pasakojama apie išgelbėtuosius ir juos gelbėjusius – kad jie niekada nebūtų užmiršti. Ir šiandien jų didvyriškumas, gerumas, dosnumas jaudina, ragina nepasiduoti baimėms ir abejingumui, kasdien ieškoti šviesos.

Prisukamas apelsinas

Anthony Burgess

„Prisukamas apelsinas“ pasakoja apie neįvardintą vietą ir laikotarpį. Pagrindinis knygos veikėjas – paauglys Aleksas. Jis elegantiškas, mėgsta gražiai rengtis, puošiasi skrybėle, klauso klasikinės muzikos. Tiesa, yra vienas „bet“. Aleksas – smurtautojas. Jo smurtas – „ultrasmurtas“. Jis nedaro išimčių nei amžiui, nei lyčiai ir kartu su gauja plėšia, prievartauja, muša ir net žudo. Tai Alekso maišto išraiška prieš veidmainišką visuomenę ir sistemą, verčiančią visus vienodais prisukamais apelsiniais.

Netikėto siužeto posūkiu metu Alekso smurtas sustabdomas. Eksperimentinio gydymo metu jo elgesys pakeičiamas taip, kad agresija nebeteikia malonumo. Taip pat ir kiti kadaise džiuginę dalykai.

Romane „Prisukamas apelsinas“ autorius nagrinėja amžinai aktualius gėrio ir blogio santykius, bei kelia klausimą, kas blogiau – laisva valia, persmelkta

agresijos, ar valstybės kišimasis į sąmonę ir besąlygiškas saugumo siekis, sunaikinant ne tik blogį, bet ir viską, kas žmogiška. Ar geriau laisvas blogis, ar priverstinis gėris? Ar prievarta stabdomas blogis nėra tas pats blogis? Kas nutinka, kai visi tampa taikiais, paklusniais prisukamais apelsiniais?

„Prisukamo apelsino“ siužete – itin daug žiaurių scenų. Bet labiausiai šokiruoja ne jos, o autoriaus keliamos idėjos, šiandien dar aktualesnės nei 1962-ais metais, kuomet romanas buvo parašytas.

Veikėjai knygoje kalba nadsaty kalba, sukurta Anthony Burgess. Tai anglų-rusų kalbų žargonas.

Laiškas karaliui

Tonke Dragt

aunasis DIDVYRIS

PASLAPTINGA užduotis

Neįtikėtinas NUOTYKIS

Tijuris – beveik riteris. Nuo išventinimo į riterius jį skiria tik viena naktis. Jis turi ją praleisti atsiskyres tyloje. Tada suskamba pagalbos šauksmas. Jei Tijuris atsakys, netaps riteriu. Bet kalbama apie gyvenimą ir mirtį... Tijuris atidaro duris. Naktinis lankytojas jam pateikia prašymą, kuris pakeis jo gyvenimą. Tijuris turi nugabenti laišką karaliui kitoje kalnų pusėje – laišką, nulemsiantį karalystės likimą. Tijuriui teks palikti viską: namus ir svajones – dėl užduoties, galbūt kainuosiančios jam gyvybę.

Tonke Dragt gimė 1930 m. Batavijoje (dabar Džakarta) Indonezijoje. Ten praleido didžiąją dalį vaikystės, įskaitant trejus metus (1942-1945 m.) japonų

internuotųjų stovykloje, kur buvo laikoma kartu su mama ir dviem seserimis. Po karo su visa šeima persikėlė į Nyderlandus. Baigusi mokyklą, T. Dragt buvo priimta į Vaizduojamųjų menų akademiją Hagoje. Po studijų dirbo piešimo mokytoja. „Laiškas karaliui“, iliustruotas autorės darbais ir išleistas 1962 m., labai greitai tapo vienu skaitomiausių kūrinių Nyderlanduose.

2001 m. rašytojai buvo suteiktas riterio titulas, o 2004 m. „Laiškas karaliui“ pelnė „Griffel der Griffels“ literatūrinį apdovanojimą už geriausią Nyderlandų knygą vaikams per pastaruosius penkiasdešimt metų. Pagal ją 2020 m. sukurtas „Netflix“ serialas „The Letter for the King“.

Stiklo sostas

Sarah J. Maas

Nauja nuožmi ir kvapą gniaužianti serija, pakerėdanti „Dyglių ir rožių dvaro“ gerbėjus.

Į pilį karalystėje, kurioje nelikę magijos, iškviečiama žudikė. Ji nekenčia žiauraus karaliaus, valdančio iš savo stiklo sosto, bet atėjo ne nužudyti jį, o išsikovoti sau laisvę. Jei varžybose nugalės dvidešimt tris žudikus, vagis ir karius, ji bus paleista iš kalėjimo ir galės eiti karaliaus kovotojos pareigas. Jos vardas Selena Sardotjen.

Karūnos paveldėtojas princas ją provokuos, sargybos kapitonas – saugos, o princesė iš tolimos šalies su ja susidraugaus. Netrukus Selena pasijus atsidūrusi meilės trikampyje – jos palankumo trokš du be galo skirtingi ir verti dėmesio vaikinai... bet pirmiausia ji turės kovoti. Pilyje gyvena blogis. Kai Selenos

konkurentai vienas po kito paslaptingai miršta, Selenos kova už laisvę tampa įnirtinga ir žūtbutinė kova dėl išlikimo. Ji turi sunaikinti blogį, kol jis nesunaikino viso pasaulio.

„Stiklo sostas“ yra pirmoji prikaustančios ir nuožmios knygų serijos dalis, jau pakerėjusi daugybę skaitytojų pasaulyje.

Sakmė apie strazdą ir gyvatę

Suzanne Collins

„Bado žaidynių“ trilogija tapo pasauline sensacija. Milijonai kopijų, kino filmas, suvenyrai, žaidimai, minios gerbėjų. Autorė Suzanne Collins sugrįžta su trilogijos priešistore „Sakmė apie strazdą ir gyvatę“!

„Bado žaidynėse“ susipažinome su Ketne Everdin. Jos laikais Koriolanas Snou buvo tironiškas Panemo prezidentas – žiaurus žmogus, kuris bado žaidynes naudoja kaip priemonę įbauginti potencialiems sukilėliams. Tačiau kažkada seniai jis tebuvo kilmingas paauglys Kapitolijoje, užaugęs bauginančio maisto, kuris pagimdė bado žaidynes, šešėlyje.

„Sakmė apie strazdą ir gyvatę“ – žvilgsnis į ankstyvas Panemo distopinės tironijos dienas ir į tai, kas lėmė, kad Snou tapo tokiu žiauriu vadovu.

Koriolanas Snou turi kilmingo kraujo, tačiau gimė skurde ir yra vienintelė

močiutės bei pusbrolio viltis į orų gyvenimą. Jis siekia karjeros aukštesniuose visuomenės sluoksniuose ir neišduoda, kad jo šeima išgyvena tik virtų kopūstų dėka. Tiesą sakant, vaikinai visada manė, kad yra geresnis už kitus.

„Sakmė apie strazdą ir gyvatę“ – įtempta knyga, kurioje veikėjai vėl susidurs su moralinėmis dilemomis ir kovos už savo gyvybes.

Sniego šokėjas.

Antje Babendererde

Aštuoniolikmečiui Jakobui reikėtų ruoštis abitūros egzaminams, tačiau po konflikto su mama ir patėviu jis nusprendžia per Velykų atostogas nukeliauti į Kanados šiaurę ir pagaliau susipažinti su kri genties indėnu tėvu, apie kurį iki šiol nieko nežinojo. Jakobas, norėdamas atrasti savo šaknis, gauna nepalyginamai daugiau – jo laukia ne tik akistata su iki šiol nepažinta tėvo kultūra, bet ir mirtini pavojai laukiniuose tyruose bei nauji jausmai.

Vokiečių rašytoja Antje Babendererde (g. 1963 m.) – dar ir mokytoja bei terapeutė. Autorė itin domisi Šiaurės Amerikos indėnų kultūra, tai nuolat pasikartojanti tema jos kūrinuose. Lietuvių skaitytojams A. Babendererde pažįstama iš knygų „Indigo vasara“, „Nematoma mėnulio pusė“ ir „Laumžirgių vasara“.